

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
21:13	20:25	19:25	תל אביב
21:16	20:28	19:22	ירושלים
21:14	20:26	19:26	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

עוז והדר לבושה

כמה שהאישה צנועה יותר היא זוכה שהקב"ה אוהב אותה ושומר עליה

העיניים

הפרשה שלנו מספרת על הזדמנות שנתית להביט מהצד על מחלוקת ישנה, עתיקה, היסטורית. טיעונים 'הגיוניים' בעליל של קרח, בתוספת היותו מנושאי הארון, מול משה רבנו, מנהיג הדור. לקרח ישנם טיעונים, משה רבנו לא מתווכח. הוא יודע את האמת שלו, ורק מנסה להוריד את גובה הלהבות...

פתאום אנו מגלים, את עוצמתה הקשה של המחלוקת. למחלוקת אין גבולות של טעם, של ריח, של דעות. היא גדולה מהשקפת העולם, היא מנצחת נימוסים מקובלים, היא אוכלת ומעכירה כל חלקה טובה.

לכן, היצר הרע, אויבנו המושבע, כה משקייע בה, במחלוקת. הוא מטפח אותה ומחבבה, מגדיל אותה ומדשנה. כל מה שהוא יכול – שם היצר על הקלף המנצח, על קלף המחלוקת. אם יצליח לעורר מחלוקת, מכאן תהא דרכו סוגה בשושנים לביטול תורה, ללשון הרע, לפירוד, לשנת חינום, ולעוד תוצאות קשות ומרות - - -

בסופו של דבר, התוצאה קשה, טראגית. מאתיים וחמישים צדיקים נסחפים, הופכים למאכלת אש. קרח ועדתו יורדים חיים שאולה, באירוע יוצא דופן של פתיחת פי הארץ, אירוע שהתרחש רק פעם אחת בהיסטוריה. התורה מדגישה שמאנשי המחלוקת לא נותר דבר – הם ומשפחתם, בתייהם ורכושם, ואף יונקים בני יומם – כולם נבלעו חיים באדמה...

לומר, להתרות, להזהיר – מחלוקת היא אש בוערת, מלחכת ושורפת. יש עולם אחר, עולם ירוק ופורה. יהודי יקר, קוראת לנו התורה, אל תעשה טעויות, תבחר בעולם הנכון, אין כמו לחיות בתוך גלויית נופש, בתוך ציור של שלוה!

הנערה, והיא כואבת וחושבת הגוף זה עפר! הגוף הוא בגד! הכאב יחלוף והנשמה תחיה לנצח!! לקחו וקשרוה לזנב הסוס, ומובילים אותה ברחובות, יהודים עצובים עומדים וצופים בלב דואב, וגויים רשעים עומדים וצופים ומריעים לאדה, והנה לפתע נשמעת קריאה, מבקשת הנערה שיפסיק את מרוצת הסוס, מה ארע? תמה הגוי הרכב, אולי רוצה היא להקל בעונשה, אולי היא תודה. זאת היא מבקשת, לא יאומן: היא מבקשת, שותתת דם, השמלה התרוממה הדק נא את הסיכות!! יסרני ובלבד שלא אכשיל את הרבים. כאלה רגעיים נוראים, יסורי תופת דם ובשר קרוע, והיא חושבת על צניעותה. אשה שאין לה יראת שמים אינה אשה, דור המבול שוטף כל חלקה טובה, מי הים הגיעו עד נפש והמיתו רבים וטובים, ואין בית שלם ואשה נאמנה.

ואומרת התורה הקדושה, ראו מה הייתם, עם נדיב, ומה הפכתם להיות? אותי עזבו מקור מים חיים", למה? "לחצוב להם בורות נשברים אשר לא יכילו המים". ורק מי שדבוק בבורא ית' יש לו אושר, ככתוב ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום. אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך, ובניך כשתילי זתים סביב לשלחןך. מי ומדוע? כי "אשרי כל ירא ה' ההולך בדרכיו" הנה כי כן יבורך גבר ירא ה'. ילד אחד שואל ועונה מפרשת שבו, האחר מפרקי האבות, השלישי בשירה וזמרה, הרביעי בגמרא והחמישי במשנה. והאבא כמלך והאשה כמלכה בגדוד. איזו נחת! ואצל החילוני? אחד בקולנוע, השני במועדון, והאבא בפז'מה, והשאר מחפשים את עצמם. ושלא נדע מצרות עוד.

אשה שאינה צנועה אין הקב"ה אוהב אותה, שאין צניעות גם שמירת השבת שלה לא מגנה עליה. ואינו מדבר על העוסקות בחזרה בתשובה שמתקרבות לאט לאט. עוז והדר לבושה, פרי עץ הדר, אשה מהודרת בצניעות היא כמו עץ הדר, כמו אתרוג, כשהאשה צנועה זה בגדי היקר שלה, זה התכשיט שלה, וזה העדות שלה על הקב"ה.

נמשיך על אותה מבנות אנוסי ספרד, אשר נעצה סיכות בבשרה, אמר הרוכב וצעק היכן יש אומה כזו, שכה עושים להם והם דבקים בדתם ובעקרונותיהם הקדושים. שחרר אותה, עלה על הסוס התגייר במדינה אחרת. מי לא היה רוצה אישה כזו, מי לא היה רוצה בת כזו. איפה היום הבנות שלנו, כיצד הן נראות, צריך להתפלל ולהתחזק - לחזור אל הקב"ה!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

בבגד לפני כמה שנה איתנה בצורת קשה מאד ולא ירד גשם. המקובל רבי שמעון אגסי, אסף את כל הקהל לבית הכנסת, ודיבר באזניהם שלוש שעות דרשה חוצבת להבת אש ולאחר מכן ירדו גשמים שלוש ימים וצופים.

בין הדברים שאמר להם, על פסוק שכתוב בשיר השירים, וידוע "כל השירים קודש ושיר השירים קודש קדשים", ויש צדיקים שהיתה אש מלחחת סביבותיהם, כשקראו שיר השירים. האיש שם הוא הקב"ה, והאשה כנסת ישראל. וכולו מלא סודות בפשט ורמז וסוד ודרש. אמר רבי שמעון אגסי, אל גינת אגוז ירדת, לראות הפרחה הגפן הנצו הרימונים. לראות אם צנועות הבנות, ואם בני ישראל דומים לרימון, אם זהירים מעוון, לא ידעתי נפשי, לא האמנתי למראה עיני, שמתני מרכבות עמי נדיב, כיצד עם ישראל שהיו עזין שבאומות הפכו להיות כמו מרכבה שנוסעת לפי המודה הצרפתית, וכדומה, כיצד הפכו סורי הגפן נכריה, הרי הם העזין המובילים בקודש. יהודי צריך להיות עז כנמר, כי צריך לעמוד בעזות מול היצר הרע. כיצד הם כסוס במרכבה בבגדים של גויים והגוי השפל מנהיג אותם, והם כסוסים הולכים שוטפים בדרך שוטים.

בנים אנו לה' אלוקינו, יראת שמים עלינו נסוכה, וכל הצדיקים והצדקניות קוראים לנו ממקום שבתם, מדוע תתלבו בניאוף, מדוע תחרפו שם שמים ותאמרו לו כביכול אינך קובע עבורי.

כיצד עזים שבאומות נותנים לטמבלויזיה להובילם עד עמקי שאול רבה? למה? מדוע?

מעשה שהיה, יסורים נוראים סבלו האנוסים בספרד, והנה שוטרי האינקזיציה תפסו נערה יהודיה בת שמונה עשרה מתפללת במרתף. תפסו דג שמן. ודנים אותה למיתה אכזרית, ומה העונש שלה? לקשור שערותיה לזנב הסוס, ויובילו אותה בחוצות העיר, למען ישמעו ויראו. אומרים הם לה אם תחזרי בך נקל לך בעונש, לא יהיו לך יסורים. והיא מה היא אומרת? אם יתן איש כל הון ביתו באהבה בזו יבזו לו, בת ישראל אנכי, אבוז לכם, וכי אמכרו את אמונתך?

ומה בקשתה לפני המות? הבו לי סיכות!! אני רוצה למות בצניעות, אתם תובילוני בחוצות העיר, לעיני כל עם ועדה, לא ארצה ששולי שמלתי יתגלו, רוצה אני סיכות כדי להדק את שולי השמלה. על מה חושבת בת ישראל טהורה ברגיעה האחרונים? אני רוצה למות בצניעות, בקדושה וטהרה, אני רוצה שלא להכשיל בנות ישראל. הסכימו הרשעים, אבל אמרו אנחנו נהדק את שולי השמלה. הביאו את הסיכות והדקו אותם עם בשר

ההקדשה השבועית

הצנים הם אנום לתקיים
אלפי טלמי צארי המרשה
להצלחתכם אז לעיני קדושתם?
התקשרו עכשיו: 05-61-01-01-01

לימינו
ידן חיה בת הדיס
יוסי בן חלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחובלת
אסף בן חיה
רושין בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדנה

לעילי שושנת
סילמה בן ג'ון
סילגית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יילנה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

צעקות על פוסק הדור

בו. אני יכול לגור בכל מקום, רק לא במקום בו יש מחלוקת. מחלוקת היא סם מוות, אין לה רחמים. לפיכך, אין פשרות בנושא הזה – אם יש מחלוקת – קמים ובורחים. נקודה. לא מסתבכים עם הדבר הזה...

סיים רבי אהרן לצטט מדברי חמיו, ושב לשכונת שערי חסד: 'התגוררתי בשכונתכם, והיה לי נעים ונוח, עד ליום אחד בו באתי לבית הכנסת, וגיליתי דין ודברים, ויכוח ההולך ומתלהט על משרת הגבאות. באותו רגע נזכרתי במה שיעץ חמיו, ורגע לפני שכל השכונה תבער באש המחלוקת – ארוזתי את חפציי ונמלטתי לכאן. במקום בו יש מחלוקת – לא נשארים גם לא לרגע אחד, גם אם נאלצתי לברוח אפילו בלי להודות לכם כראוי!'

רבי שלמה זלמן סיים את הסיפור, והרים עיניי חכמות אל תלמידו הנאמן: 'תבין נא. כשפסקתי מה שפסקתי, וחלקתי על מי שחלקתי – עשיתי זאת לצורך התורה, בצורה טהורה. מכאן ואילך – ביקורה של הקבוצה הזו עכשיו – הוא ניצוץ שיכול להבעיר תבערה של מחלוקת...'

לא היה לי מה לענות להם? בוודאי שהיה לי. הייתי יכול להשיב להם, להגן על דעתי, להילחם על הפסק שהכרעתי. אך מה תועלת תצא מזה? הרי תצא מזה מחלוקת!!!

כשרואים מחלוקת, לא חושבים. קמים ובורחים. מחלוקת זו אש. ראית אדם נמלט מביתו הבוהר? הוא חושב על כבודו? מעסיק אותו מה יאמרו עליו הבריות, כיצד הוא נראה, או מה הוא לוקח עמו? כלום. רק להציל את חייו מהאש הבוהרת!

לברוח לא יכולתי. זה הבית שלי והם באו אליו. אבל שאני אתן יד? שאני אתרום ליטר דלק לאש הבוהרת? שאני אחליף חיים רגועים וטובים בהם אני שקוע בתורה בחיי מחלוקת מזהמים? זו סכנה!'

אכן, זוהי מחלוקת. הרי רבי שלמה זלמן הוכפש, חורף וגודף, על לא עוול בכפו. ועדיין – לא עלה בדעתו להשיב, כי 'במחלוקת לא חושבים, ממחלוקת בורחים!'

בפעם הבאה שניתקל במחלוקת, מישוהו יעשה לנו משהו, יפגע בנו, או אפילו – נפגוש קבוצה מתווכחת בלהט, ואנו יכולים להתערב, לתפוס צד, להביע דעה, לנקוט עמדה – הבה נזכור את מערכת השיקולים הנבונה של רבי שלמה זלמן! להחליף חיים בתוך עיירת נופש ציורית לטובת חיים בתוככי שדות קרב זבי דם? להחליף ניחוח הרים קסום ועונג בעשן שריפה משתוללת?

מחלוקת היא לא רק אסורה, היא גם כל כך לא כדאית!

בתוכנו. זכורני - סיפר רבי שלמה זלמן בחייו - כיצד אנו הילדים טיפסנו על גדרות ומעקות, גגות ומרפסות, ולו כדי לראות. אחר כבוד הובל התושב החדש לבית שסודר לו מבעוד מועד, ושם - לצד שולחן ערוך במיטב מאכלי אותן שנים - נערכה קבלת פנים מרכזית...'

כמה חודשים שכן רבי אהרן בתוכנו, כאשר הוא מקבל מלגה נדיבה מקופת הקהילה, כדי שיוכל להמשיך לשקוד על התורה בנחת. אלא שלפתע הבחינו תושבי השכונה, כי רבי אהרן לא נראה בבית הכנסת מזה מספר ימים, וגם לא נראה צועד ברחובות השכונה...'

כעבור כשבוע של היעדרות, עלו חשובי השכונה לביתו, לבדוק אם קרה לו דבר מה. הם דפקו על הדלת כמה פעמים, ולגודל הדאגה - זו לא נפתחה. בלית ברירה הם פתחו את הדלת, אך גילו כי רבי אהרן איננו, ארוז את חפציו ונעלם, הבית ריק, ורבי אהרן - כאילו בלעה אותו האדמה...'

עתה הפכה הדאגה לחרדה של ממש. מה קרה לרבי אהרן? להיכן עזב, מתי ולמה? האם המלגה לא היתה מספקת? האם הבית לא היה נוח? מה גרם לאותו גאון לברוח משערי חסד בלי להודיע דבר?

"הם דפקו על הדלת כמה פעמים, ולגודל הדאגה זו לא נפתחה..."

חקרו ושאלו אם מישוהו ראה את רבי אהרן עוזב, עד שגילו יהודי מבוגר אחד, שסיפר לפי תומו כי ראה את רבי אהרן עולה עם מטלטליו על עגלה, המועידה פניה לעיר יפו. עתה רווח להם במעט, כי רבי אהרן חי וקיים, אך השתוממו והתפלאו לפשר העזיבה הפתאומית, ולפיכך, שיגרו משלחת נכבדה ליפו, לשאול את רבי אהרן מה קרה? על מה יצא קצפו? מדוע עזב כך את השכונה? האם אינה ראויה להחזיק בתוכה אדם בעל שיעור קומה כמוהו?

כאשר הגיעה המשלחת ליפו, קיבלם רבי אהרן בחביבות רבה, והודה להם על האירוח במשך מספר חודשים, על התנאים הטובים שהעמידו לרשותו, ועל היות שכונתם לאכסניה טובה ונאה עבורו. אך מיד הוסיף ואמר:

'בוודאי אתם מתפלאים לפשר עזיבתי הפתאומית, המתינו קמעא ואסביר את עצמי:

בטרם עליתי ארצה, התייעצתי עם חמיו, הוא הכהן הגדול מאחיו - ה'חפץ חיים' זצ"ל, מה לבחור כעיר מגוריי. התלבטתי בין ירושלים, חברון, יפו וצפת, והחלטתי לשאול בעצתו. אך ה'חפץ חיים' השיב לי בפשטות: 'זה לא כל כך משנה - הרי אתה זוכה לעלות לארץ הקודש ולחונן את עפרה, ומה לי היכן תגור. אך זאת תבטיחני בתקיעת כף: ממקום שיש בו מחלוקת - תברח במהירות!'

כך יעץ לי חמיו, ה'חפץ חיים'. הרי זה לא באמת משנה היכן אתה גר, משנה יותר מה האוירה השולטת

רבן של ישראל, פוסק בעל שיעור קומה נדיה, היה הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל. מכל קצוות תבל הורצו אליו שאלות, אותן הכריע בדייקנות, בהירות, בגאונות שאין שניה לה. ויחד עם זאת, גם עליו קמו פעם בעלי מחלוקת...'

היה זה, כשרבי שלמה זלמן פרסם הכרעה הלכתית בנושא רגיש. היו מי שלא הסכימו עם פסיקתו, וברחו לעשות מעשה:

ערב אחד, רבי שלמה זלמן יושב כדרכו בביתו ולומד, נשמעה דפיקה על הדלת. רבי שלמה זלמן שולח תלמיד לפתוח, והנה - קבוצת אנשים נכנסת לשאול דבר מה את רבי שלמה זלמן. אך מיד בראותם את פניו - פרצו הללו בצעקות מבישות: 'האם אינך מתבייש לפסוק כך? הרי זה נגד דעת תורה! הלוה רב בישראל ייקרא? בוש והיכלם, אינך ראוי לתואר פוסק!' ועוד צעקות רמות ומביישות, כאחרוני התגרנים בשוק...'

דקות ארוכות עמדו הללו וצעקו, ורבי שלמה זלמן אינו מגיב. שומע חרפתו, אך אינו משיב. ככל ששתיקתו נמשכה - כך כעסו הם יותר ויותר, ובהתאם - עלתה חומרת דבריהם ונאצותיהם כלפי גאון ישראל. ועדיין, רבי שלמה זלמן ממשיך לשבת ברוע, לא נע ולא זע. בפנים חתומות, אינו נלחץ ואינו במתח, אינו מחייך ואינו מסמיק...'

הצעקות נמשכו, עד שהבינו חברי הקבוצה כי אף תועלת לא תצא להם מהביקור הלו, ויצאו כלעומת שבאו. התלמיד היה מפוחד ונבוך מהמראה, אוחזו כמו נסתמו מעצמנו לשמע הצרחות, ורגשותיו לא הסכימו למראה החמור והמוזעזע. פניו היו חיוורות, גופו כמו רעד בחוסר שליטה, והוא פנה לרבו ושאל: 'עד כדי כך? הרי הרב יודע כי פסק את שפסק מתוך מניעים תורניים טהורים, מדוע לא החזיר להם הרב מנה אחת אפיים? מדוע שתק ונתן להם לחרף ולגדף? הוזהו כבוד התורה?'

חייך רבי שלמה זלמן והרגיע את תלמידו המודאג. 'שב, אספר לך סיפור', אמר בנועם, 'חויית ילדות שטרם שמעת...'

וכך פתח רבי שלמה זלמן וסיפר: 'בילדותי בשכונת שערי חסד, אירועים מרגשים היו דבר נדיר למדי. לכן, אין פלא כי כשקיבלנו מכתב מחוץ לארץ, בו נכתב כי הגאון הצדיק רבי אהרן כהן זצ"ל (חתן בעל ה'חפץ חיים') מתעתד לעלות ארצה ולהתגורר בשכונתנו - היה זה עבורנו יום טוב של ממש...'

הדבר עורר התרגשות כבירה. נשות השכונה צחצחו ומירקו את החצרות, אנחנו - הילדים, התמקדנו בניחושים היכן יתגורר אותו גאון, ומי יזכה לשמש אותו בהלון או בחוזה האבות שוחחו בענין בית מתאים לאורח רם המעלה, בקיצור - כל השכונה היתה נרגשת, שררה תכונה כאילו מגיע מלך לשכונה...'

ביום המיועד, יצאה משלחת נכבדה לשערי ירושלים, לקדם את פני האורח הדגול שבא לשכון

קשירה והתרת קשר בשבת

האם מתר לקשור שקיות ממתקים בשבת? האם מותר להשחיל שרוך חדש לנעל בשבת?

א. יש נוהגים שכשיש שמחה של מצוה בבית הכנסת, מחלקים לציבור המתפללים ולילדים שקיות של סוכריות וממתקים, ולפעמים קשורים בשני קשרים זה על גבי זה, ויש להקל ולהתיר שקיות אלה בשבת, ומכל מקום לכתחילה עדיף יותר שלא לקושרם באופן זה, אלא יהדקו את השקיות עם גומיה.

ב. אין לעשות בשבת קשר (אפילו קשר יחיד) בשוליים של שקית העשויה מניילון, כדוגמת הקשר שעושים בקצה חוטי הציצית, אף שהקשר נעשה בגוף השקית ללא עזרת חוט, וכן אין להתיר קשר זה. ואם יש צורך בשבת לפתוח את השקית כדי להוציא את האוכל שבתוכה, צריך לקלקל את השקית כדי להוציא את האוכל. ומכל מקום מותר לקשור בקשר שלא מהודק, ואם בטעות התהדק הקשר-מותר לפותחו.

ג. המתכבד במנחה בשבת בגלילת ספר תורה (של אחינו האשכנזים שרגילים לקושרו) מותר לו לקשור הספר תורה בעניבה על גבי קשר, (אף על פי שמתירים את הקשר רק ביום שני), ומכל מקום אם רואה שמטפחת הקשירה היא ארוכה ויוכל לגלול בחוזקה על ידי קשר אחד ובתחיבה בתוך האיגוד, באופן שבטוח הוא שלא יגרום שיחלש הקשר, (ויהיה חלילה נזק ובזיון לספר תורה), אזי מהיות טוב עדיף שיעשה קשר אחד ובתחיבה בתוך האיגוד.

ד. דברי הלבשה חדשים הקשורים יחד, כגון גרבים וכפפות, יפרידם זה מזה לפני כניסת השבת. ואם שכח להפרידם לפני השבת, אל יתיר כל קשר, אבל מותר לנתק את החוט, אם עושה כן דרך קלקול החוט (ואין לעשות כן בפני עם הארץ).

ה. מותר להוציא את הסיכות שרגילים לתחוב בבית החרושת כדי לשמור על הקיפולים של הכתונת וכיוצא בזה.

ו. מותר לכתחילה להשחיל בשבת שרוך חדש בנעל ישנה, אבל בנעל חדשה שמעולם לא היו בה שרוכים-אסור.

ז. בגדים העשויים מחומר סינטטי, מותר ללבושם ולפשטם, אפילו שבשעת הלבשה נראה שיוצאים מהם כעין ניצוצות אש, ואין לחוש בזה לאיסור הבערה.

מי אינו זקוק לאהבה?

אהבה וחובה, אינם נושאים הנוגעים רק בעולמם של ילדים קטנים-גם אם רק בגיל זה הם יכולים לפנות אל ההורה בשאלה גלויה: "האם אתה אוהב אותי?...". אם נבחן את מפת הצרכים שלנו, נגלה, כי אצל כולנו, האהבה מהווה צורך ראשון במעלה, אם כי-כמו בהרבה תחושות הנתפסות כילדותיות-אנו עוטים את הצורך בכיסיים השמורים ל"אנשים בוגרים".

הצורך להרגיש מקובל ומעורר בעיני הזולת, מהווה אחד המרכיבים המרכזיים בתפישת חיי החברה שלנו כיצורים אנושיים. אנו לא קוראים לזה אהבה, אך מתכוונים לזה בדיוק. החיבוק החם שבעיני הילד בן השלוש נתפש כאהבה, מומר אצלנו לגילויי חיבה ואהדה, שאנו דורשים מסביבתנו הקרובה-בבית, בבית המדרש, בכלל האברכים ובמקום העבודה. כולנו, ללא יוצא מן הכלל, שואפים להיות מקובלים ונערכים, לפחות על ידי אלה שאנו מחשיבים את דעותיהם. במרבית המקרים, אנו גם משקיעים מאמצים די ניכרים כדי לרכוש את לבם של אותם אנשים, ולהביאם לידי כך שיאהבו אותנו.

כפי שידוע כל אחד מאתנו, מושתת החברה כולה על יחסי גומלין, שבהם משיב כל אחד לרעהו באותו מטבע שהוא נוהג עמו. החכם מכל אדם הצביע כבר על כך במאמר הכתוב "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם". העוסקים בנייתו דפוסי התנהגות החברה, רק החרו והחזיקו בכך אחריו. מי שאינו רוצה להתכחש לאמת, יודה, שלפחות בסתר ליבנו, כאשר אנו מצפים מאדם כלשהו להערכה, אנו מוכנים להעניק לו מידה מסוימת של "אשראי". כלומר, אנו מנסים לחבב אותו ולהעריכו לתקופת מה, בתקווה, כי נמצא אצלו גם גילויי חיבה כלפינו. כשאנו מקבלים ממישהו חיבה והערכה, אנו נמלאים רגשות דומים כלפיו ומעריכים אותו. מנגד, כאשר אנו זוכים ליחס מזלזל ופוגעני מצד אדם כלשהו, אנו מפתחים-כתגובה וכמענה-יחס של דחיה וסלידה כלפיו. יהיה האיש החשוב כפי שיהיה ויהא מעמדו איתן ובכיר משלנו עשרת מונים, לא נצליח להעריכו ולחבבו במידה ונחוש דחויים מצדו. הקשר עמו, יהיה בעינינו כדבר כפוי ולא נהיה מעוניינים בו, בדבריו או בדעותיו.

חלק הארי של המריבות והסכסוכים, נובע בראש ובראשונה מתחושת חוסר ההערכה, שצד אחד משדר כלפי רעהו או מהעובדה שאחד הצדדים חושב שהצד השני אינו מעריכו כראוי. מריבות חברתיות וגם מריבות-בית-זרעיהן נשתלו בעת שאחד הצדדים הרגיש שהצד השני אינו רגיש לצרכיו ואינו מכבד את דעותיו. אנשים אשר ביניהם שוררת בדרך כלל הערכה הדדית, יעשו הכל כדי לצלוח כל תקרית ולדלג מעל כל משוכה, ובלבד שהבסיס המשותף לשנייה תישמר, ומרקם היחסים שלהם לא יפגם. ברם, כשאחד חש או חושש שהשני אינו מעריכו כראוי, הוא עלול להיגרר, מתוך כאב או תיסכול, למתוח את החבל, גם במחיר ניתוק היחסים.

כאשר אנו באים לטכס עצה ולחקור כיצד להעצים את מידת השפעתנו על ילדינו, ובבואנו להכיר את האמצעים שבכוחם להגביר את רצון הילדים לציית לנו-עלינו לזכור כלל בסיסי זה ולדעת, כי דבר ראשון עלינו לחתור למצב בו ילדינו יעריכו אותנו ויחפצו לטפח את הקשר עמנו.

רק אם נמצא חן בעיני הילדים ונביא אותם לידי כך שיעריכו אותנו, נוכל להשפיע עליהם.

אם יחול פיחות בהערכתם, על אחת כמה וכמה אם הקשר בינינו יתדרדר עד שילדינו ישנאו אותנו חלילה, תהפוך מידת יכולתנו להשפיע עליהם לקלושה ואפסית.

כלל זה, אינו תיאורית פסיכולוגית מודרנית, אלא מציאות עובדתית שהוטבעה על ידי הבורא יתברך. שכן הכהן הגדול צריך להיות איש יפה תואר משכמו ומעלה. וכן כתוב בספר החינוך: " רוב פעולות בני אדם רצויות אל לב רואיהם לפי חשיבות עושיהן, כי בהיות האדם חשוב במראהו וטוב במעשיו, ימצא חן ושכל טוב בכל אשר יעשה בעיני כל רואיו, ואם יהיה בהיפוך מזה, פחות בצורתו ומשונה באבריו, ואם ישר בדרכיו, לא יאותו פעולותיו כל כך אל לב רואיו. על כן באמת ראוי להיות השליח שהכפרה תלויה עליו, איש חן יפה תואר ויפה מראה נאה בכל דרכיו, למען יתפשו מחשבות בני איש אחריו".

רגע חושבים

הרב יוחאי אוהיון

שיטה טובה יותר! שלא עובדת...

והמשווקים.

לאחר מספר חודשים פגש האב הקשיש, שמיני אז נזרקה בו עוד שיבה, בבנו ממשיך דרכו ושאלו 'נו' איך העסק? משגשג? הבן שתק. מה קרה? שאל הישיש. 'תשמע אבא זה שוק חלש, כבר מספר חודשים אני בענף, ולא תפסתי אפילו שועל אחד!'

האם עשית כמו שלימדתי אותך? שאל 'אשף הצייד'. ברגע זה אורו פני הבן וקרנו מאושר, והשיב 'אבי היקר לא עשיתי כלל את שלימדת אותי, כי מצאתי שיטה יותר טובה!'

יסוד לבית: המון פעמים אנו משתמשים בחיינו באסטרטגיות ודפוסי חשיבה שהיו טובים בשלב מסויים בחיים, אך כיום דרך פעולה זו אינה מועילה כלל עבורנו, אולם בל נשכח כי חכמינו ז"ל לימדונו בכל שלב בחיים את הדרך הישרה שיבור לו האדם, בחייו האישיים, בביתו, ובנינו לסובבים אותו, אם יש לך שיטה אחרת טובה יותר זה בסדר, אולם כדאי לבדוק שוב אם היא גם עובדת...

הרב יוחאי אוהיון מרצה באתר ישיבת אור דוד להרצאות נוספות כנסו לאתרנו

סבא חיים צייד שועלים מיומן, ובהגדרתו שלו 'צייד שטריימלים', 'בינינו' טוען הסבא, הקב"ה ברא את השועלים האלה בשביל שהחסידים עובדי ה' יחבשו אותם על ראשיהם, כמו שנאמר "חכם, שועל בראשו" הוא מוסיף במליצה.

ערב אחד, בעת שהצייד הגדול מניח את ראשו על הכר ועורך חשבון נפש בינו לבין קונו, מבין הוא שגם יומו יגיע בסופו של דבר, וברוך ה' כבר בא הוא בימים, ונושק לגיל התשעים בלע"ה.

אחר הדברים האלה... בבוקר קרא בדחיפות לבנו מחמדו, ואמר לו: 'הסכת ושמע ילדי היקר' בודאי יודע אתה כי כל עולם התורה והחסידות מוטל על כתפי, וכבר כוחי איננו איתי, על כן ברצוני להעניק לך מתנה יקרה מפז, את תורת הצייד...

הבן קיבל על עצמו את התפקיד, והאב המסור היחל למלמדו את מלאכת הקודש, המארב והמצוד לחיה הנדירה, הפשטת העור, נקיון השיער עד לקבלת המוצר המוגמר והנכסף 'שטריימל'. ולבסוף ההתנהלות מול סוכני השטח

הוצעה לטעום טעם של שבת אמיתית?

ישיבת אור דוד מזמינה אתכם להצטרף לשבת מלאה רוחניות עם הרה"ג דניאל זר שליט"א ובחורי הישיבה

קריאת תהילים

חדרים מפוארים

אוכל כיף המלך

תפילות מרוממות

להזמין מקום לשבת הקרובה ניתן למלא את הטופס באתר הישיבה או להתקשר למשרדי הישיבה

03-5701212